

UDK 811.16'373.6

Metka Furlan

Inštitut za slovenski jezik Frana Ramovša v Ljubljani

INTERNA IN EKSTERNA REKONSTRUKCIJA V SLOVANSKI ETIMOLOGIJI

Izmenična uporaba interne in eksterne rekonstrukcije je pri slovanski etimologiji nujna, saj bi bila brez stalnega dotoka informacij iz drugih neslovanskih indoevropskih jezikov etimologija omejenih razpoznavnih možnosti.

Alternating application of internal and external reconstruction is in Slavic etymology indispensable, because otherwise, that is without permanent addition of data from other non-Slavic Indo-European languages, Slavic etymology would be the etymology of much more limited possibilities of interpretations.

Ključne besede: etimologija, slovanska etimologija, primerjalno jezikoslovje, interna rekonstrukcija, eksterna rekonstrukcija, fitonim Betula, fitonim Asphodelus

Key words: etymology, Slavic etymology, comparative linguistics, internal reconstruction, external reconstruction, phytonym Betula, phytonym Asphodelus

1 Delovno območje slovanske etimologije

Slovansko etimologijo kot eno etimologij znotraj indoevropske jezikovne družine določa predmet obravnave, saj njena naloga ni etimološko pojasniti katero koli besedje, ampak besedje slovanskih jezikov. Jasno določen predmet obravnave ji določa ožje območje raziskovanja, ki je na začetku sicer vedno eden od slovanskih jezikov, v nadaljevanju pa praviloma vsi. Nasprotno pa v slovanski etimologiji širše delovno območje in število v obravnavo vključenih neslovanskih jezikov pri konkretnem etimološkem problemu nista predvidljiva in zato tudi vnaprej ne moreta biti določena. Cilj etimologije je odkriti in pojasniti formalni in semantični odnos med besedo in njenim besedotvornim predhodnikom etimonom potem, ko smo ugotovili njeno starost oziroma čas nastanka,¹ izrazni fond vsakega jezika pa predstavlja preplet različno starih leksikalnih prvin (neologističnih, izposojenih (adstrat + substrat) in podedovanih), zato **vprašanje etimološkega nastanka slovanskega izraznega fonda presega jezikovno območje z epitetom slovanski** enako kot vprašanje etimološkega nastanka npr. romanskega izraznega fonda presega jezikovno območje z epitetom romanski.

2 Primerjalna metoda in metoda rekonstrukcije

Čeprav se pri odkrivanju in pojasnjevanju poimenovalnih vzorcev pojavnosti bližnjih in daljnjih preteklih dob etimologija poslužuje raznovrstnih ekstralingvističnih podatkov iz zgodovine, etnologije, botanike itd. in njeni končni rezultati sploh ne

---

¹ Prim. Vinja 1993: 10: ... suvremena etimologija postavlja sebi u zadatak da otkrije i rekonstruira **formalni i semantički** odnos koji postoji između dva oblika A i B, od kojih se jedan iskazuje kao stariji, kao prethodni i predstavlja *etim(on)*, a drugi kao iz njega izveden.

spadajo med jezikoslovna znanja, je etimologija, ko ugotavlja kdaj, kako in iz česa je beseda kot morfo-semantična prvina nastala, zaradi načina, kako prihaja do svojih odgovorov, veja diahronega jezikoslovja, ki je samo zaradi svoje osredotočenosti na leksikološko tematiko in nelingvistični cilj odkrivanja v besedah zakodiranih poimevalnih vzorcev različna od primerjalnega jezikoslovja. Z njim jo ob številnih in raznovrstnih jezikoslovnih spoznanjih družita tudi skupni metodi. S primerjalno metodo se identificira in sopostavlja medsebojno sorodne in združljive prvine (foneme, morfeme, osnove, oblike, besedne zveze) v vsaj dvočlenske primerjave, katerih cilj ni prepoznavanje areala, ampak njihova združitev in projekcija na starejši nezabeležen, a predpostavljen jezikovni sistem. Aplikaciji primerjalne metode zato sledi aplikacija metode rekonstrukcije, kjer se primerjano besedje združi in projicira oziroma rekonstruira v starejši jezikovni sistem.

2.1 Sorodnost po horizontalni in vertikalni liniji

Posledica divergentnosti kot stalne silnice jezikovnega razvoja so jezikovne družine. Znotraj njih pa vsi jeziki niso enako sorodni, ampak je stopnja sorodnosti odvisna od trajanja skupne razvojne poti. Čim daljša je skupna razvojna pot, tem bolj sta konkretna jezika sorodna, ker vsebujeta več skupnih podedovanih prvin kot pa katera druga, pri katerih čas skupne razvojne poti ni enak, ker se je eden od njiju kot samostojen razločil prej, drugi pa kasneje. Termin *bratski jezik* (nem. *Schwestersprache*, agl. *daughter language*) označuje najvišjo stopnjo sorodnosti in implicira disperzijo iz istega skupnega predhodnika ter sorodnost po horizontalni liniji. Manjša stopnja sorodnosti implicira nesočasno disperzijo iz različnih predhodnikov s skupnim izhodiščem in predstavlja sorodnost po vertikalni liniji. Slovenski jezik je na primer s hrvaškim soroden po horizontalni liniji, s staroindijskim pa po vertikalni. Vsak jezik ima skupne podedovane leksikalne prvine tako v jezikih, s katerimi je soroden po horizontalni, kot tudi v jezikih, s katerimi je soroden po vertikalni liniji, zaradi daljše skupne razvojne poti pa vsebujejo po horizontalni liniji sorodni jeziki praviloma več skupnih podedovanih prvin kot pa tisti, ki so sorodni po vertikalni.

Identifikacija po horizontalni liniji sorodnih prvin nakazuje, da je konkretna leksikalna prvina obstajala v za stopnjo starejšem jezikovnem sistemu, vertikalno sorodna prvina pa njeno starost samodejno poveča še za stopnjo, če prej izključimo možnost paralelnega nastanka. **Vertikalno sorodna prvina je zato merilo, ki kaže na večjo starost horizontalno sorodnih prvin.**

Ker so slovanski jeziki genetično povezani z drugimi indoevropskimi, vprašanje etimologije slovanskega izraznega fonda presega območje slovanskih jezikov, zato slovanska etimologija ni odvisna samo od poznavanja in upoštevanja podatkov iz posameznih slovanskih jezikov, ampak tudi od poznavanja in upoštevanja podatkov iz drugih neslovanskih indoevropskih jezikov. **Za slovansko etimologijo so neobhodno potrebni podatki iz horizontalno sorodnih jezikov in podatki iz vertikalno sorodnih jezikov, saj vsega slovanskega besedja sploh ni mogoče etimološko pojasniti na slovanski jezikovni stopnji s slovanskim jezikovnim gradivom, ker vse ni nastalo v slovanskem jezikovnem sistemu, ampak je bilo vanj podedovano.** Svojtčas je de

Saussure, ko je izpostavil, da se etimolog toliko časa vrača v preteklost besede, dokler ne najde kaj, kar jo bo razložilo (de Saussure: 211), lepo ponazoril nepredvidljivost območja etimologiziranja.²

2.2 Interna in eksterna rekonstrukcija

Ko v slovanski etimologiji, praviloma izhajajoč iz nacionalnih jezikov, iščemo jezikovno stopnjo, kjer je konkretna beseda kot morfo-semantična enota nastala, do nje prodiramo postopno z izmenično uporabo primerjalne metode in metode rekonstrukcije. Rekonstrukcija pri takem delu ni sama sebi namen, ampak predstavlja argumentirani način postopnega prodiranja v predhistorične stopnje jezika.

Primerjavi horizontalno sorodnih prvin sledi rekonstrukcija, primerjavi rekonstruirane prvine z vertikalno sorodnimi prvinami zopet rekonstrukcija in postopek se lahko nadaljuje, dokler se ne identificira tiste jezikovne stopnje, kjer je prvina nastala in kjer je zato obstajal tudi njen besedotvorni predhodnik. Postopek prodiranja (primerjava + rekonstrukcija) na starejše predhistorične jezikovne stopnje do tiste, kjer je leksikalna prvina nastala, je glede stopnje sorodnosti primerjanih prvin praviloma dvodelen, ker se najprej vedno primerja horizontalno sorodne prvine, nato pa vertikalne:

a) primerjava horizontalno sorodnih prvin → rekonstrukcija

b) primerjava rekonstrukcije z vertikalno sorodnimi prvinami → rekonstrukcija

Če je postopek več kot dvostopenjski, ker je bilo vanj vključeno gradivo iz več kot dveh po stopnji sorodnosti različnih jezikovnih sistemov, ker se še ni prodrlo do jezikovne stopnje nastanka leksikalne prvine, se termin vertikalno sorodna prvina (ali jezik) tako kot še nekateri drugi v diahronem jezikoslovju³ relativizira, ker z novega zornega kota prej vertikalno označena sorodnost postane del horizontalne sorodnosti, kot ponazarja npr. razmerje med slovenskim narečnim črnovrškim *ryōka* »roka«, hrvaškim *rika* »isto« in litovskim *rankà* »isto«, kjer slovenska narečna oblika s hrvaško ni v horizontalnem sorodstvenem odnosu, ampak v vertikalnem. Ko pa to slovensko narečno prvino skupaj s hrvaško obravnavam v odnosu do litovske, postane slovenska narečna enako kot hrvaška samodejno del slovanskih horizontalno sorodnih prvin.

Uporaba vertikalno sorodnih prvin pomeni vedno izstop iz izhodiščnega jezikovnega sistema, čeprav namen, etimološko razložiti njegovo prvino, ostaja isti. Razširitev delovnega območja z zunanjim jezikovnim gradivom je potrebna, ker in ko notranje jezikovno gradivo pri predhistoričnem pojasnjevanju besedja postane nezadostno, ker ima kot zaprt sistem le omejeno število jezikoslovnih informacij, omejeno možnost jezikoslovnih interpretacij, omejeno možnost preverjanja ustreznosti razlag in seveda tudi omejeno možnost etimoloških razlag. **Interna rekonstrukcija** je zatorej metoda

² Etimologiziranje je kot etimološki postopek trodelno, sestavljeno 1. iz sinhronih podatkov o jezikovni enoti, ki jo je potrebno etimološko razložiti, 2. iz natančnega zaporedja vseh jezikovnih podatkov, ki dopuščajo obravnavano jezikovno enoto zanesljivo privedi do najstarejše jezikovne stopnje, kjer je že obstajala in kjer zato obstaja teoretična možnost za njeno uspešno etimološko razlago, in 3. iz etimološke razlage, ki dejanski pomen jezikovne enote osvetli z njegovim prvotnim = strukturalnim pomenom in razloži pomensko motivacijo, ki odkrije miselni element okolja, kjer je beseda nastala (Furlan 1990: 365).

³ Mednje sodijo tudi termini *besedna družina*, *koren* in *leksem*.

vzpostavljanja in razlage jezikovnega sistema/jezikovnih prvin s primerjavo in rekonstrukcijo podatkov znotraj njega samega, četudi vsebuje starejše in mlajše jezikovne stopnje,⁴ **eksterna rekonstrukcija** pa metoda vzpostavljanja in razlage istega jezikovnega sistema/jezikovnih prvin tudi s primerjavo in rekonstrukcijo podatkov iz drugih, njemu vertikalno sorodnih jezikovnih sistemov.

Pri več kot dvostopenjskih postopkih se skladno z relativizacijo termina *vertikalno sorodna prvina* (ali *jezik*) relativizira tudi območje aplikacije *eksterne rekonstrukcije*, ki postane del območja aplikacije *interne rekonstrukcije*. Slovensko črnovrško *ruōka* postane s hrvaškim *ruka* in slovanskim praleksemom **rǫkǎ* v odnosu do litovskega *rankà* del istega zaprtega slovanskega sistema enako, kot so del istega zaprtega indoevropskega sistema npr. slovensko črnovrško *χῆτ* »hči«, hrvaško *kēt* »isto«, staroindijsko *duhitā*, grško *θυγάτηρ* in indoevropski praleksem **dhugH₂tér*.

2.2.1 Interna in eksterna rekonstrukcija na primeru leksema za pojem »roka«

Aplikacijo ene in druge metode ponazarja tristopenjski postopek etimološke razlage splošnoslovanskega leksema za pojem »roka«, če izhajam iz slovanskega nacionalnega jezika, npr. iz slovenščine. V slovenskem sistemu predstavlja narečno gradivo horizontalno sorodne prvine, saj je knjižna slovenščina normiran in bolj ali manj rekonstruiran jezik in zato v primerjavi z narečnim gradivom njegov »približni nadsistem« oz. »približna rekonstrukcija«. S primerjalno metodo se iz narečnih refleksov besed za pojem »roka« da predpostaviti dva slovenska praleksema, in sicer **róka* (črnovrško *rōka*, južnonotranjsko *ruōka*) in **rōka* (rezijansko *róka*, prekmursko *róuka*, južnonotranjsko *rūōka* ...). Ponovno s primerjalno metodo nadalje te slovenske narečne reflekse, ki jih združujeta rekonstrukciji **róka/rōka*, vzporejam s primerljivim besedjem v drugih slovanskih jezikih. Sorodnost slovenskih narečnih besed s primerjanimi slovanskimi seveda ni horizontalna, ampak vertikalna. Na podlagi variantnosti med slovenskima rekonstrukcijama in refleksi v drugih slovanskih jezikih (hrv. *ruka*, r. *ruká*, stesl. *rǫka* ...) se besedi nadalje določi še za jezikovno stopnjo starejšo podobo = praslovansko rekonstrukcijo **rǫkǎ*. Tako kot v slovenskem sistemu se tudi v tem sistemu leksema še vedno ne more in ne sme etimološko razložiti, ker tudi praslovanščina ni tista jezikovna stopnja, kjer je beseda nastala, kot jasno kažeta baltski ustreznici v lit. *rankà* in let. *ruoka*. Ta sorodnika sta z vsemi slovanskimi sorodna po vertikalni liniji in dopuščata, da slovanski praleksem **rǫkǎ*, ki vključuje vse mlajše slovanske, projiciram še za stopnjo dalj v preteklost, vsaj na baltoslovansko **ronkǎ*. Ker ima litovščina polnostopenjski prezent *renkù* (z inf. *riñkti*) v pomenu »pobirati, zbirati« in ker z roko tudi

⁴ Tu termin *interna rekonstrukcija* uporabljam v širšem pomenu, kot pa ga ponazarja npr. definicija, da je interna rekonstrukcija rekonstrukcija starejše jezikovne stopnje na podlagi obstoječih alternacij znotraj sinhornega stanja enega jezika brez upoštevanja narečnih prvin, kakršno se po Kuryłowiczu 1964 na splošno predstavlja (prim. Lehmann 1996: 31 s.), v isti sapi pa se ocenjuje, da je v indoeuropeistiki laringalna teorija plod metode interne rekonstrukcije (prim. Boretzky 1975), čeprav je znano, da je že de Saussure pri identifikaciji obeh sonantičnih koeficientov operiral s sistemi iz več ide. jezikov in da trditev drži le, če aplikacijo interne rekonstrukcije razumemo na zaprtem ide. sistemu brez zunanje evidence (= eksterna rekonstrukcija), ki jo je pri laringalni teoriji prvi apliciral Hermann Möller.

pobiramo/zbiramo, se lahko predpostavi, da je ta baltoslovanski leksem za roko kot nomen actionis na *-ā* praindoevropskega tipa *φopá* »nošnja« ← *φέρω* »nesti« nastal vsaj v baltoslovanskem obdobju iz glagola, ki se ohranja v litovskem prezentu, in da se je leksikalni pomen tega samostalnika razvil iz prvotnega »pobiralka, zbiralka« potem, ko je bil nomen actionis slovnično preveden v nomen agentis: bsl. **renke-* »pobirati, zbirati« → **ronkā* »pobiranje, zbiranje« > **pobiralka, zbiralka* > »roka«.

Razpredelnici na primeru splošnoslovanskega leksema za pojem »roka« ponazarjata relativizacijo območja aplikacije interne in eksterne rekonstrukcije v odnosu do izhodiščnega slovenskega sistema:

INTERNA REKONSTRUKCIJA	EKSTERNA REKONSTRUKCIJA (V ODNOSU DO SLOVENSKEGA SISTEMA)
Slovanski sistem	Slovanski sistem
Primerjava: <i>ryōka, rōka, róka, róuka, rūōka ...</i>	Primerjava: sln. <i>*róka/rōka</i> , hrv. <i>ruka</i> , r. <i>ruká</i> , stesl. <i>rōka ...</i>
Rekonstrukcija: <i>*róka/rōka</i>	Rekonstrukcija: <i>*rōkā</i>

INTERNA REKONSTRUKCIJA	EKSTERNA REKONSTRUKCIJA (V ODNOSU DO SLOVANSKEGA SISTEMA)
Slovanski sistem	Baltoslovanski sistem
Primerjava: sln. <i>*róka/*rōka</i> , hrv. <i>ruka</i> , r. <i>ruká</i> , stesl. <i>rōka ...</i>	Primerjava: <i>*rōkā</i> (= sln. <i>*róka/*rōka</i> , hrv. <i>ruka</i> , r. <i>ruká</i> , stesl. <i>rōka ...</i>), lit. <i>rankà</i> , let. <i>rioka</i>
Rekonstrukcija: <i>*rōkā</i>	Rekonstrukcija + etimologija: <i>*ronkā</i> »pobiralka/zbiralka« ← bsl. <i>*renke-</i> »pobirati, zbirati«, prim. lit. <i>renkù</i>

3 Interna in eksterna rekonstrukcija v slovanski etimologiji

Uzaveščanje, s katerimi jezikoslovnimi podatki, internimi ali eksternimi, je bila konkretna razlaga opravljena, je potrebno, da se jasno izpostavlja način argumentiranega prodiranja v predhistorične jezikovne stopnje, pri katerem se ob pogosti izmenični uporabi internega in eksterne gradiva in interpretacij slika, kaj je rezultat ene in druge metode, rada zamegli in se metodi interne rekonstrukcije lahko pripiše večjo razpoznavno moč, kot pa jo dejansko ima. Pri razlagah ima namreč odločilno vlogo usmerjevalca in korektiva prav eksterna in ne interna rekonstrukcija. Z njo do spoznanja, da se je npr. v izhodiščnem slovenskem sistemu leksem za pojem »roka« glasil **rōkā*, ne bi mogli priti. Za enakomerno kvalitativno rast slovanske etimologije je sicer pomembno pridobivanje gradiva in argumentov, ki jih dajeta obe metodi, eksterna in interna rekonstrukcija. Nujnost ponazarja znana metafora o drevesu in gozdu. Izmeničen

pogled enkrat znotraj sistema in drugič od zunaj predstavlja korektiv pri preverjanju ustreznosti razlag. Toda slovanska etimologija bi bila brez stalnega dotoka informacij iz drugih neslovanskih indoevropskih jezikov etimologija omejenih razpoznavnih možnosti, ker bi se znotraj zaprtega slovanskega sistema etimološko lahko razložilo le slovansko neologistično besedje, številnega drugega pa ne. Seveda velja enako tudi za posamezne slovanske nacionalne etimologije. Slovenska etimologija bi bila brez stalnega dotoka informacij iz drugih slovanskih in neslovanskih jezikov prav tako etimologija izjemno omejenih razpoznavnih možnosti.

Etimološko problematiko slovanskega besedja je v širši indoevropski kontekst na začetku 19. stoletja postavil Dobrovský. To spoznanje se prek Miklošiča in drugih postopno in zanesljivo uzavešča že skoraj dve stoletji, a je v slovanski etimologiji kot tudi v slovanskih nacionalnih še premalo aplicirano. Spregledana ali premalo upoštevana paralela v vertikalno sorodnem jeziku lahko pomeni nevarnost, da se bo neustrezno določila starost besedja in da se bo zato etimologiziralo na jezikovni stopnji, kjer ni nastala. Spregledana ali premalo upoštevana paralela v vertikalno sorodnem jeziku lahko pomeni neustrezno zastavljeno pot do etimološke razlage.

3.1 Eksterna rekonstrukcija je odločilen dejavnik pri preverjanju in korekciji razlag, pridobljenih z interno rekonstrukcijo, in zato usmerjevalec pri relativnokronološkem opredeljevanju nastanka nesistemske pogojenih fonetičnih razvojov, kot ponazarjata spodnja primera.

3.1.1 Psl. **r̥bdr̥b* (→ **r̥bdr̥b*)

Znano je, da ruski narečni pridevnik *r̥edryj* »rdeč, rdečerumen (o rogati živini)« kaže na praslovanski pridevnik z jerom v vzglasnem zlogu **r̥bdr̥b*, vertikalno sorodno gradivo (prim. sti. *rudhirá-*, gr. *ῥυθρός*, lat. *ruber*) pa, da se je prvotno glasil z jorom v prvem zlogu **r̥bdr̥b*. Neskladnost med interno praslovansko rekonstrukcijo **r̥bdr̥b* in eksterno praindoevropsko **(H₁)rudh-ró-s* seveda narekuje popravek praslovanske in ne obratno. To pa pomeni, da je **r̥bdr̥b* iz prvotnega **r̥bdr̥b* nastalo po disimilaciji, ki je delovala potem, ko se je po zvišani artikulaciji praide. **o* in izpadu izglasnega praide. spiranta **s* pridevnik glasil **rudru* in vseboval kar dva enaka fonema: psl. **r̥bdr̥b* → **r̥bdr̥b*.⁵

3.1.2 Slovensko **róka* (→ **róka*) < praslovensko **r̥k̄k̄ä*

Iz dela slovenskih narečnih refleksov za pojem »roka« lahko izluščim rekonstrukcijo **róka* (črnovrško *r̥ôk̄ḡ*, južnonotranjsko *r̥u̇ôka*), iz dela pa **róka* (rezijansko *róka*, prekmursko *róuka*, južnonotranjsko *r̥u̇ôka* ...). Na vprašanje, kateri od njiju je zgodovinsko ustrezen in kateri ne, samo iz primerjave različnega slovenskega narečnega gradiva ne morem odgovoriti. Omogoča pa ga primerjava rekonstrukcij **róka*/**róka* s hrv. *ruka*, r. *ruká*, stesl. *r̥qka* ... in rekonstrukcija slovanskega praleksema **r̥k̄k̄ä*, ki pokaže, da je v izhodiščnem slovenskem sistemu leksem v prvem zlogu imel dolg nosniški vokal **q̄*. Slovenski historično upravičen refleks tega leksema se je torej v slovenščini po umiku akcenta glasil *r̥ôka*, zato je refleks *róka* treba razložiti interno znotraj sloven-

⁵ O starejši literaturi v zvezi s tem glej Vasmer: III, 459.

skega sistema, ker je analoški po antonimnem paru *nóga* < psl. **nogá*, saj posamezna slovenska narečja z refleksom iz **rōka* poznajo analogni refleks *nóga*.⁶

3.2 Eksterna rekonstrukcija je v primerjavi z interno odločilna pri relativnokronološkem opredeljevanju nastanka besedja, saj je vertikalno sorodna leksikalna prvina praviloma zanesljiv znak za večjo starost besede.

3.2.1 Psl. **beřza* (f.) »Betula« : **beřzъ* (m.) »Betula« : **beřzъ* (adj.) »takšen kot breza → z belimi lisami« ali relativnokronološka opredelitev nastanka pridevnika

V obeh etimoloških slovarjih praslovanske leksike so pri slov. besedni družini **beřz-* »Betula« ob drugih mlajših členih obravnavani tudi **beřza* (f.) »Betula«, **beřzъ* (m.) »Betula« in **beřzъ* (adj.) »belolisast«, čeprav z **berzъ* ruski izpostavlja le samostalnik, poljski pa le pridevnik. Medtem ko slovanski praleksem **beřza* (f.) »Betula« potrjujejo vsi slovanski jeziki, je **beřzъ* (m.) »Betula« arealno ožji in znan le v slovenščini (*brěz* (m.), gen. *bréza* »breza« (Pleteršnik), *b'řes* »navadna breza« (Cossutta – Crevatin 2005: 165), hrvaščini (*brěz* (m.) »breza« (Belostenec, Habelić, Stulli; Slavonija, Križevci) in dolnji lužiščini (*br'as* (m.) »breza« (Dešno/Dissen) (OLA 2000: 150)). Pridevnik **beřzъ* je zanesljivo znan v bolgarščini (*brjaz*, pl. *brézi* »z belo liso (navadno o bivolu)«, *brjazo kokošče* »Rallus«), makedonščini (*brez* »z belo liso na glavi«), v str. krajevnom imenu *Berezij* (Černigov): *Svjatoslavъ poide kъ Berezomu; Běža Volodimeričъ ... iz Berezago* (Sreznjevskij), ohranja pa se tudi v sln. novocirkumflektiranem samostalniku *brěza* (f.) »ime belolisasti kravi ali kozi« iz določne oblike pridevnika **beřzaja*⁷ (SP: 1, 212; ÈSSJ: 1, 207). Čeprav imata zunanje neslovanske sorodnike le oba samostalnika (**beřza* (f.) = let. *bęrza* = stnord. *bjqrk*; **beřzъ* (m.) = lit. *bėržas* = let. *bęrzs*), pridevnik pa ne,⁸ je v obeh praslovanskih slovarjih ovrednoten kot možen besedotvorni predhodnik dendronimov **beřza* in **beřzъ* (SP: 1, 212; ÈSSJ: 1, 207 s., 203), kar pomeni, da naj bi slovanski jeziki edini ohranjali praide. pridevnik, iz katerega naj bi bili tvorjeni tudi drugi dendronimi za pojem »Betula« (let. *bęrza*, stnord. *bjqrk*, lit. *bėržas*, let. *bęrzs*). Razlaga o tako visoki praide. starosti pridevnika **beřzъ* sloni na upoštevanju morfološke podobe zunanjih samostalniških paralel in na internem slovanskem razmerju **beřza* (f.) »Betula« : **beřzъ* (m.) »Betula« : **beřzъ* (adj.) »belolisast«. Ker pridevnik nima vertikalno sorodne paralele, se postavlja vprašanje, ali je njegova projekcija na starejšo praide. stopnjo upravičena. Ali so polnostopenjski dendronimi res nastali iz fonetičnega predhodnika tega slovanskega pridevnika?

3.2.1.1 Pri pojasnitvi vprašanja je pomemben sti. dendronim *bhūrjá-* (m.) »Betula« < **bhūrHg'ó-* z ničto stopnjo korena kot lat. *frāxinus* »jesen«⁹ < **bhūrHg'-s-enó-*, lit. *bīržis*, gen. *-ies* »brezov gozdič; gozdič« (Kurschat) in let. *biřzs* »isto« (Mühlenbach-

⁶ Ramovš 1997: 487.

⁷ O tem Ramovš 1997: 378. Razlago je povzel Bezljaj ESSJ: I, 43.

⁸ Predstavitev norv. dial. *bjerk* »zelo svetel« v Bezljaj ESSJ: I, 43, ni ustrezna, ker je oblika dejansko samostalnik.

⁹ Prenos dendronima za navadno brezo/belo brezo na jesen je razumljiv, ker v južni Evropi navadna breza/bela breza ni avtohtona (Walde-Hofmann 1938: 544).

Endzelin). Ta dendronim brezo poimenuje po njeni značilni bleščeeči beli barvi lubja, kot kaže praide. koren **bhreH₁g'-* »zasijati, zablesteti«,¹⁰ znan v sti. aoristu *ábhrať* »zasijal je«, prezentu *bhráťate* »blesti, sije« (LIV 2001: 92) in v korenskem samostalniku *bhráťj-* (f.) »sij« s pridevnikom *bhráťjá-* »sijoč, svetlikajoč«.

Glede na znane besedotvorne vzorce na praindoevropski in mlajših jezikovnih stopnjah in glede na korensko alternacijo **bhreH₁g'-* : **bherH₁g'-* ni verjetno, da bi različni odrazi dendronima (**bhérH₁g'-eH₂* : **bhérH₁g'-o-s* : **bh_ǵH₁g'-ó-s*) kazali na praide. korenski samostalnik s paradigmo amfikinetičnega tipa **bhérH₁g'-s* / **bh_ǵH₁g'-és*,¹¹ ampak bolj verjetno izvirajo iz praide. oksitoniranega izsamostalniškega pridevnika **bh_ǵH₁g'-ó-* »sijoč«, ki se kot tak še ohranja v alb. *bardhë* »bel«,¹² ničto substantiviziran pa v sti. *bhūrjá-* (m.) »breza«. Prav prek pridevnika **bh_ǵH₁g'-ó-* »sijoč« je ta dendronimska besedna družina povezljiva s korenskim samostalnikom **bhreH₁g'-* »sijanje« (= sti. *bhráťj-* »sij«), saj je lahko nastal po pridevniškem vzorcu tipa sti. *usr-á-* (adj.) »jutranji, rdečkast« ← *ušár-* (f.) »jutranja zarja, jutro«. ¹³ Enak ničtostenjski oksitoniran pridevnik **udr-ó-* »vodni« ← **ued-r/n-* (n.) »voda« je bil npr. podlaga za nastanek sti. *udrá-* (m.) »vidra« < * »vodna žival«. Iz pridevnika **bh_ǵH₁g'-ó-* »sijoč« je na praide. stopnji s podaljšanjem korenškega vokalizma¹⁴ nastal pridevnik **bherH₁g'-ó-*,^{15,16} ki je sodeč po pomenskem razmerju med sti. *lauhitiká-* »rdečkasto svetlikajoč« in podstavnim pridevnikom *löhita-* »rdeč« pridevnikov pomen spremenil v smislu približevanja k lastnosti, izražene v podstavnem pridevniku.¹⁷ **bh_ǵH₁g'-ó-* (adj.) »sijoč« → **bherH₁g'-ó-* (adj.). Iz pridevnika **bherH₁g'-ó-s* (m.), f. **bherH₁g'-éH₂* so po substantivizaciji z akcentskim umikom tipa sti. *křšná-* (adj.) »črn, temen« → *křšna-* (n.) »črna antilopa« oz. gr. λευκός (adj.) »svetel, blesteč« → λεῦκος (m.) »cipelj« lahko nastali polnostopenjski dendronimi: adj. **bherH₁g'-ó-s* → **bhérH₁g'-o-s* (m.) »breza« = psl. **beřzъ* = lit. *bėrzas* = let. *bėrzs*; adj. **bherH₁g'-éH₂* → **bhérH₁g'-eH₂* (f.) »breza« = psl. **beřza* = let. *bėrza* = stnord. *bjqrk*.

¹⁰ Laringal **H₁* je rekonstruiran na podlagi lit. *brėkšti* »daniti se«, polj. *o-brzasknać* »jasno postati« (LIV 2001: 92).

¹¹ Tako razlago sprejema Darms: 428 s. z navedbo starejše literature.

¹² Tako Huld 1984: 142, 145.

¹³ K temu tipu spadata tudi primera v sti. *tamasá-* (adj.) »temen« ← *támas-* (n.) »stema« in praide. **H₂osteĵ-o-* (adj.) »kostnat, košččen« (v lat. *osseus* »isto«) ← **H₂esti-/H₂osteĵ-* (n.) »kost« (v het. *ħaštaj-/ħaštij-* (n.) »isto«), le da sta zaradi »nerealiziranega« kvantitativnega prevoja primera mlajša.

¹⁴ Tako relativnokronološko opredelitev določa tip podaljšanja korenškega vokalizma nominalnih osnov = vrddhi, ki se je na prajezični stopnji izvrševalo z vnosom *e*-jevskega vokala v koren (tip **neuo-* »nov« ← **nu* »sedaj«; **g'enH₁-tó-* »rojen« (lat. *genitus*) ← ptc. **g'ǵH₁-tó-* »rojen« (lat. *nātus*); **uēdr-ó-* »takšen, ki je v zvezi z vodo« (= psl. **vėdró*) ← **ued-r/n-* (n.) »voda«), kasneje pa ne, kot npr. kaže baltoslovansko gradivo (tip let. *škīrba* in psl. **ščěřba* = hrv. dial. *štřba*, br. *ščěrba* ← bsl. **skirbā-*; Furlan 2003: 15 z op. 9 in 10).

¹⁵ Domnevo, da kvantitativno razmerje med sti. *bhūrjá-* in drugimi, polnostopenjskimi dendronimi temelji na besedotvornem in ne oblikotvornem razmerju, najdemo že pri Gołąbu 1967: 772, ki razmerje razlaga z izsamostalniškim vrddhijem, kasneje pri Mayrhoferju: II, 270, ki poroča o neobjavljeni Schindlerjevi domnevi o izpridevniškem vrddhiju tipa **g'enH₁-to-* »otrok« : **g'ǵH₁-tó-* »rojen«. Prvi rezultat izsamostalniškega ali izpridevniškega vrddhija je vedno oksitonirani pridevnik, zato je naglas v **g'enH₁-to-* (> pgerm. **kinPa-* > stvn. *kind*, nvn. *Kind*) sekundaren in znak substantivizacije.

¹⁶ O praide. izpridevniškem vrddhiju in njegovem odrazu v baltoslovanski skupini Furlan 2003.

¹⁷ Po funkciji so ti pridevniki primerljivi s slovenskim tipom *belkast* »ne popolnoma bel« ali pa *očrn* »ne popolnoma črn«.

Litovski ijevski samostalniik *bīržis*, gen. *-ies* »brezov gozdič; gozdič« ustreza let. *biřzs* »isto« in tako kot sti. *bhūrjā-* (m.) »breza« izvira iz pridevnika **bhǫH₁g'-ó-* »sijoč«, le da je nastal po ijevski substantivizaciji tipa sti. *ásri-* (f.) »oster rob, kot« ob psl. **òstrъ < *H₂ok'-ró-* (adj.) »oster«, ki jo ob morfofonemski zamenjavi **-o-* z **-i-* označuje tudi akcentski umik: **bhǫH₁g'-ó-* (adj.) »sijoč« → **bhǫH₁g'-i-* (f.) »sijanje« = lit. *bīržis*, let. *biřzs*.

Razlaga dendronimov za brezo temelji na praide. besedotvornem vzorcu, ki je v večini členov povsem paralelen s tvorbami iz prav tako izsamostalniškega pridevnika **udr-ó-* »vodni« ← **ued-r/n-* (n.) »voda«, iz katerega izvira zoonim za vidro:¹⁸

BESEDOTVORNI VZOREC	BETULA	LUTRA
Oksitonirani izsamostalniški pridevnik	<i>*bhǫH₁g'-ó-</i> = alb. <i>bardhë</i> ← <i>*bhreH₁g'-</i> = sti. <i>bhrāj-</i> (f.)	<i>*udr-ó-</i> ← <i>*ued-r/n-</i> (n.)
Ničta substantivizacija	sti. <i>bhūrjā-</i> (m.)	sti. <i>udrā-</i> (m.)
Ijevski substantivizacija z akentskim umikom	<i>*bhǫH₁g'-i-</i> = lit. <i>bīržis</i> , let. <i>biřzs</i>	∅
Izpridevniška tvorba pridevnika s podaljšavo	<i>*bherH₁g'-ó-</i>	<i>*ūdr-ó-</i>
Substantivizacija s prajezičnim naglasnim umikom	<i>*bhérH₁g'-o-s</i> (m.) = psl. <i>*beřzъ</i> = lit. <i>béržas</i> = let. <i>bęřzs</i> ; <i>*bhérH₁g'-eH₂</i> (f.) = psl. <i>*beřza</i> = let. <i>bęřza</i> = stnord. <i>bjqrk</i>	bsl. <i>*údras</i> (m.) = lit. <i>údras</i> = psl. <i>*v-ýdrъ</i> = sln. <i>vider</i> ; bsl. <i>*ūdrā</i> (f.) = lit. <i>ūdra</i> = psl. <i>*v-ýdra</i>
Ijevski substantivizacija z baltskim naglasnim umikom	∅	<i>*ūdr-i-</i> = let. <i>ūdr(i)s</i>

3.2.1.2 Psl. **beřza* »Betula« : **berzā/berzīca* »Betula«

Dendronima **beřzъ* (m.) in **beřza* (f.) sta torej v praslovanščini predstavljala le fonetično pretvorjene samostalnike, ki so na praide. stopnji nastali s substantivizacijo z akentskim umikom iz pridevnika **bherH₁g'-ó-* »nekoliko/deloma sijoč«. V tej slov. besedni družini je pričakovani korenski akut potrjen v večini primerov. Od tega vzorca izstopata blg. fitonima *brezá*, ki je del standardnega jezika, in *brezica* (Gerov), čeprav bolgarska narečja izkazujejo tudi pričakovano *bréza*, *berjáza* (SP: I, 201). Primer ni osamljen, saj tudi srb. dial. *bréza*, dem. *brézica* (RSGV) kaže na enako odstopanje. Tudi hrv./srb. dial. *bréza* »ime za domače živali brezaste dlake« (RSNJ) ob npr. čak. *brīza* »črna ovca z belo liso na nosu« kaže na enake naglasne razmere. Akcentsko razmerje **beřza* (f.) »Betula« : **berzā/berzīca* (f.) »isto« je besedotvorno pogojeno, saj prvi člen kaže na substantivizacijo z akentskim umikom, druga dva pa sta bila ničto substantivizirana: **berzā/berzīca < *bherH₁g'-éH₂/*bherH₁g'-iH₂* ← adj. **bherH₁g'-ó-*. Enako dvojnost zasledimo tudi pri substantivizaciji iz izsamostalniškega pridevnika **ūdr-ó-* »takšen, ki je v zvezi z vodo« ← **ued-r/n-* (n.) »voda«, ki se je deloma

¹⁸ O zoonimu za vidro Furlan 2003: 18, 23.

izvršila brez akcentskega umika (prim. npr. r. *vedró*, ukr. *vidró*, br. *vjadró*, blg. *vedró*, hrv. *vijèdro*), deloma pa z njim (prim. npr. hrv. *viðro* (Vodice), *viðra* (ARj XX, 439), *vjèdrica*, *viðriča*).

BESEDOTVORNI VZOREC	BETULA	VEDRO
Oksitonirani pridevnik	praide. * <i>bherH₁g'-ó-</i>	praide. * <i>ǔēdr-ó-</i>
Ničta substantivizacija	psl. * <i>berzá/berzíca</i> = blg. <i>brezá/brezíca</i> = srb. <i>bréza/brézica</i>	psl. * <i>vědró/vědríca</i> = r. <i>vedró</i> , ukr. <i>vidró</i> .../hrv. <i>vjèdrica</i>
Substantivizacija z akcentskim umikom	psl. * <i>beřza</i> = r. <i>beréza</i> ...	psl. * <i>vědro</i> = hrv. <i>viðro</i>

3.2.1.3 Adj. *beřzъ ← *beřzъ (m.)/*beřza* (f.) »Betula«

Če poizkusim odgovoriti na zastavljeno vprašanje, ali je pridevnik *beřzъ v slovanskih jezikih arhaizem, ki ohranja besedotvornega predhodnika slovanskih, balt-skih in germanskih polnostopenjskih fitonimov, je odgovor negativen, saj bi praide. pridevnik **bherH₁g'-ó-* tako kot npr. *jûnъ, f. *juná, n. *jûno (prim. let. *jaúns* < praide. **jōunó-s-*) moral spadati v akc. p. c (*beřzъ, f. *berzá*, n. *beřzъ*) in ne akc. p. a (*beřzъ, f. *beřza*), kot kaže gradivo.

Homonimija med pridevnikom *beřzъ in fitonimom *beřzъ/*beřza* mora zato izvirati iz časa, ko je pridevnik po ničti konverziji nastal iz pogoste predikativne rabe fitonima, npr. **...jestъ beřzъ/beřza* »... je (kot) breza«. Tovrstno nastajanje pridevnikov/deležnikov iz samostalnikov je sicer univerzalna poteza, ki je npr. povzročila, da so prvotna praide. nomina agentis na *-*lo-* postali deležniki,¹⁹ v slovenščini npr. nastanek pridevnikov *râjnki*, f. -*a* »pokojni« (SSKJ) ← *râjnik* (m.) »pokojniki« in *prijatelj*, f. -*tla* (SSKJ) »prijateljski« ← *prijâtelj*, -*a* (m.) »amicus«, v litovščini pridevnika *dûmas*, -*à* »dimast, modrosiv« (Kurschat) ← lit. *dûmai* (pl.) »dim«, v letščini pridevnika *dûms* »temnordeč, temnosiv« ← let. *dûms* »dim« (Mühlenbach-Endzelin)²⁰ itd.²¹ Slovanski pridevnik *beřzъ »takšen kot breza, tj. z belimi lisami, progami« je s prajezičnim **bherH₁g'-ó-* »sijoč« povezan le s skupnim korenem, saj je nastal kasneje in potem, ko so iz **bherH₁g'-ó-* »sijoč« dendronimi že nastali.

Slovenski novocirkumflektirani zoonim *brêza* (f.) »ime belolisasti kravi ali kozik« < *beřzaja je nedvomno pridevniškega izvora, vprašanje pa je, ali so pridevniškega izvora tudi zoonimi tipa čak. *brîza* »črna ovca z belo liso na nosu«, kot se domneva v SP: I, 212, saj ti samostalniki z nobeno značilnostjo ne kažejo na to in so zato lahko metaforična poimenovanja iz *beřza (f.) »Betula«.

Hrvaški cirkumflektirani samostalnik *brêz* (m.) označuje vola brezaste dlake (RSNJ) in znikanjem odgovoru glede praide. starosti slovanskih pridevnikov ne nasprotuje, ker

¹⁹ O tem Hackstein 2003: 59.

²⁰ V slovenščini je primerljiv pridevnik mogoče predpostaviti na podlagi dial. *đma* (f.) »temno siva krava« (SSKJ) < *đma-ja ← adj. *đmъ, f. *đma, n. *đmo »takšen kot dim« ← psl. *đmъ (m.) »fumus«.

²¹ Pojav je znan tudi v onomastiki, prim. (*sinъ*) *Breťъ* »Bretov (sin)« ← hipokoristik *Breťъ ← *Breťislavъ = sln. *Breťislav* (Bošković 1974: 381 s.).

prav tako lahko predstavlja metaforično poimenovanje k psl. akcentski dendronimski dubleti **beřzъ* »Betula« s paralelo v let. *beřzs* »Betula« (Mühlenbach-Endzelin) < bsl. **bēřzās* (m.). Ta dendronim je torej tako kot **berzǎ* = blg. *brezá*, srb. dial. *bréza* nastal z ničto substantivizacijo iz predpostavljene pridevnika **bherH₁g'-ó-s* »sijoč«.

3.2.1.4 Iz analize jedrnih členov slovanske besedne družine za pojem »Betula«, ki se je opirala na internoslovansko in eksterno gradivo, je razvidno, da je za zanesljivo določanje večje stopnje starosti slovanske leksikalne prvine potrebna vertikalno sorodna paralela. V nasprotnem primeru se relativnokronološka opredelitev nastanka besedja lahko izkaže za neustrezno še zlasti, če se premalo upošteva besedotvorje v območju aplikacije interne in eksterne rekonstrukcije.

3.3 Pri izoliranem slovanskem nacionalnem besedju je aplikacija eksterne rekonstrukcije z identifikacijo vertikalno sorodne prvine za argumentirano etimološko razlago neobhodno potrebna, naj gre za apelativno ali imensko gradivo. Gola etimološka predpostavka pri tem ni dovolj in predstavlja resno tveganje, da bo samo na domnevnem, ne pa tudi dejansko v jeziku izpričanem gradivu postavljena etimološka razlaga prej ali slej prepoznana za neustrezno.

3.3.1 Makedonski toponim *Čeples*

Naj opažanje ponazorim z razlago mak. tpn *Čeples* »nekdaj vas v okolici Velesa«, ki ga Stankovska 2002: 422, razlaga z nikjer potrjenim atpn **Čeples*, v katerem naj bi se ohranjala zloženska, ki je v prvem delu vsebovala glagolsko osnovo **čep-* < **čep-* (prim. npr. mak. *čepi* »širiti, odpirati, razširiti; smejati se; zgrabiti«, hrv. *čepati* »zgrabiti«, *raščepati* »razpreti, razširiti«, *čepiti* »širiti«), v drugem pa **lěsъ* (m.) »lignum/silva«. Če domnevo mirno preidem, metodološko tudi Lomov popravek, ki na podlagi srb. zveze *odseći drvo na počep* »drevo v zemljo posekati tako, da se ne vidi, kje je bilo« (Preradović; ARj) sklepa, da bi bilo pri toponimu boljše izhajati iz stanovniškega imena **Čepi-lěsi* »tisti, ki krčijo gozd« (Loma 2004: 484 op. 18), ni boljši, ker prav tako temelji le na predpostavljenem gradivu.

3.3.2 Hrvaški fitonim *čèpljez*

Na drugi strani pa je povsem izolirano brez omembe mak. toponima v nastajajočem hrvaškem etimološkem slovarju za hrvaški fitonim *čèpljez* »Asphodelus« tudi brez primerjalne utemeljitve podana možnost, da predstavlja zloženko iz **čepъ* »odrezan kos lesa« in glagolske osnove v **lěsti*, **lězeši* (Matasović 2007).

3.3.3 Slovenski toponim *Čeplez*

Korak dalje pri razreševanju etimološkega problema mak. tpn *Čeples* predstavlja imenska paralela v sln. tpn *Čéplez* (m.), v *Čéplezu* »naselje v o. Cerknou« z adj. *čépleški/čéplěški* in stanovniškim imenom *Čépležàn*, lokalno *Čéplešàn* (SKI),²² na katero je opozoril mag. Silvo Torkar. Ime precej strnjene vasi na zmernem pobočju (KLS: I,

²² Gradivo je tu skladno z virom SKI predstavljeno z jakostnim naglasom.

68), ki je bilo prvič zabeleženo v Tolminskem urbarju iz l. 1377: *in villa de Ciples sunt mansi 5, culti et inculti*, in ga domačini izgovarjajo kot *Čieples*, stanovniško ime pa *Čeplešán* (Razpet 2006: 27), je v slovenščini tako kot *Čieples* v makedonščini med imenskim in apelativnim gradivom osamljeno.

3.3.4 Praslovansko *če-pelz-ti → *če-pelzъ

V obeh toponimih pa se lahko ohranja prav južnoslovanski fitonim, ki ga potrjuje samo še hrv. *čepļēs* »Asphodelus« (ARJ), *čepļez* (HER) »isto« in se pri Mikalji glasi *čepļis*, pri Stulliju *čepļez*, Šulek pa ob variantah *čepļez*, *čepļjis*, *čepļiz*, *čepļez* navaja še *čepļešt* (Šulek), kjer je izglasni -t gotovo sekundaren in lahko enakega nastanka kot npr. v sln. dial. *jes-t* »jaz«.

Rastlina *Asphodelus* oz. *Asphodelus albus*, ki jo v slovenščini označuje fitn *zlati koren* pa tudi *beli čepļec* (SSKJ), je do meter visoka trajnica s sočnimi, ozko podolgovatimi listi, ki se krožno razvrščeni dvigujejo/vzpenjajo okoli višjega neolistanega cvetnega stebila, a ga nikoli ne dosežejo, zato bi bilo hrv. fitn *čepļēs*²³ in njegove variante mogoče povezati z besedno družino iz južnoslovanskega ekspresivnega glagola *če-pelz-ti se (← *pelz-ti se), na katerega ob srb. dial. *čepļezi se* »spakovati se« poleg »(težko) navzgor iti«, *iščepļezi se* »težko navzgor iti in si pri tem pomagati z rokami in nogami« (Timok) z ekspresivno palatalizacijo *l > lj* in blg. *čepļezi sъ* »vzpenjati se, plezati« (ĖSSJ: 4, 55; Anikin 1982: 45 op. 20; Bjeletić 2006: 64 s.) kaže tudi sln. tolminsko *čepļeziti se*, pf. *iščepļeziti se* »laziti, plaziti se«, npr. *Se userod čepļez, ni čudna* »Se povsod plazi, zato ni čudno«, *Ki je ščepļezu gare nikam!* »Kaj je lazil gor nekam!« (Pečine na Šentviški planoti).²⁴ Rastlina je namreč s *če-pelzъ lahko poimenovana prav po značilnem ob steblo dvigajočem se šopu listov, čeprav ne bi mogla izključiti, da *če-pelzъ ne označuje njenega stebila, ki se neolistanostno dviguje nad njimi.

Hrv. oblike *čepļēs*, *čepļez* ... tako kot sln. *čepļac* (m.), -a (SSKJ), ki se v literaturi pojavi šele v 20. stoletju,²⁵ in tpn *Čieples* narekujejo izvajanje iz akcentskih dublet *čē-pelzъ (sln. dial. *Čieples*) : *če-pelzъ* (hrv. *čepļez*),²⁶ ki odražata variantni prezent *če-pelzešъ (→ *če-pelzešъ) → *čē-pelzešъ (inf. *če-pelz-ti) tipa *ob-ūješъ (→ *obūješъ) → *ob-uješъ (inf. *ob-ūti), prim. hrv. *obujēš*, čak. *obūješ*, sln. *obūjem*, iz prvotno akutiranega glagolskega korena, o katerem pri besedni družini *pelz-/polz- priča tudi *pelziti = hrv. *plāziti (se)*, *plāzīm (se)*.

²³ Skok: II, 44, med drugimi variantami dendronima navaja tudi obliko *čepļēs* in neprepričljivo meni, da gre za romansko izposojenko z izvorom v lat. *cepa* »čebula«.

²⁴ Narečno gradivo mi je posredoval mag. Silvo Torkar, ki ga je konec decembra 2007 slišal v pogovoru z g. Francem Kranjcem, domačinom s Pečin na Šentviški planoti. V številnih zbirkah slovenskega narečnega gradiva mi tega glagola ni uspelo najti.

²⁵ Fitonim je bil kot *čepļec* [ljac] prvič normiran v Slovenskem pravopisu 1962. O njem z zapisom *čepļec* »Asphodelus albus« poroča že Tuma 1924: 163. Izglasni -c je iz -s kot nezveneče izglasne variante k-z iz prvotnega sln. *čepļez lahko nastal na enak način kot npr. -c iz -s v narečnem prislovu *donc* iz *dons »danes«, čeprav bi bilo možno tudi prepostaviti, da je -c po premetu nastal iz izglasja *-st, kjer je -t istega izvora kot v sln. pogovornem *jes-t* »jaz«, prim. hrv. *čepļešt* »Asphodelus« (Šulek). Če je fitonim odraz slovenske ljudske govornice, odraža normirana oblika *čepļec* [ljac] redukcijo nenaglašenege ejevskega vokala kot refleksa jata, palatalni *lj* pa hiperkorekcijo.

²⁶ Oblika *čepļēs* je s svojimi suprasegmentalnimi prvini upravičena le, če je *l* tako kot v primeru srb. narečnih glagolov ekspresivno palataliziran in izvira z ekavskega področja ter odraža akcentsko varianto *čē-pelzъ tipa *pō-zarъ, sln. *požār*, hrv. *pōžār*.

4. Interna in eksterna rekonstrukcija sta komplementarni metodi, ki lahko le ob stalnem dotoku informacij iz drugih neslovanskih indoevropskih jezikov slovanski etimologiji zagotavljata skladen in enakomeren razvoj.

VIRI IN LITERATURA

- Aleksandr Evgenjevič ANIKIN, 1982: O praslav. *pelz-/*polz-/*pъlz-. *Ėtimologija* 1980, 41–49.
ARj: Rječnik hrvatskoga ili srpskoga jezika 1880–1976. Zagreb: JAZU.
- France BEZLAJ, 1976: *Etimološki slovar slovenskega jezika I*. Ljubljana.
- Marta BJELETIĆ, 2006: *Iskovrnuti glagoli*. Tipovi ekspresivnih preverbalnih formanata (na srpskom i hrvatskom jezičkom metarialu). Beograd.
- Norbert BORETZKY, 1975: Laryngaltheorie und innere Rekonstruktion – *Indogermanische Forschungen*. 80, 47–61.
- Radosav BOŠKOVIĆ, 1974: Povodom nekih toponima = BOŠKOVIĆ, 1978: *Odabrani članci i rasprave*. Titograd. Str. 379–392.
- Rada COSSUTA, Franco CREVATIN, 2005: *Slovenski dialektološki leksikalni atlas slovenske Istre (SDLA-SI) I*. Koper.
- Georg DARMS, 1978: *Schwächer und Schwager, Hahn und Huhn. Die Vřddhi-Ableitung in Germanischen*. München.
- ĖSSJ: *Ėtimologičeskij slovarъ slavjanskich jazykov I–*. Moskva 1974–.
- Metka FURLAN, 1990: Etimologija in besedotvorje. *Slavistična revija*, 38, 363–369.
- – 2003: Podaljšava – praslavski izpridevniški besedotvorni vzorec. *Slavistična revija* 51/ Posebna številka = Zbornik referatov za trinajsti mednarodni slavistični kongres Ljubljana, 15.–21. avgusta 2003, str. 13–26.
- Najden GEROV: *Rečnik na bŕlgarskija ezik I–VI*. Fototipno izdanie. Sofija 1975–1978.
- Zbigniew GOŁĄB, 1967: The Traces of Vřddhi in Slavic. V: *To Honor Roman Jakobson. Essays on the occasion of his seventieth Birthday 11 October 1966*. Volume I. Hague – Paris. Str. 770–784.
- Olav HACKSTEIN, 2003: Zur Entwicklung von Modalität in Verbaladjektiven. V: *Indogermanisches Nomen. Derivation, Flexion und Ablaut*. Akten der Arbeitstagung der Indogermanischen Gesellschaft Freiburg, 19. bis 22. September. Hrsg. E. Tichy, D. S. Wodtko, B. Irslinger. Bremen. Str. 51–66.
- HER: *Hrvatski enciklopedijski rječnik*. Zagreb 2002. <http://oreh.pef.uni-lj.si/~markor/urbar/ceplez.htm>
- Martin E. HULD, 1984: *Basic Albanian Etymologies*. Los Angeles.
- KLS: *Krajevni leksikon Slovenije*. I. knjiga: Zahodni del Slovenije. S sodelovanjem F. Planine in Ž. Šiferreja pripravil in uredil R. Savnik. Ljubljana 1968.
- Alexander KURSCHAT, 1968–1973: *Litauisch-deutsches Wörterbuch I–IV*. Göttingen.
- Jerzy KURYLOWICZ, 1964: On the Method of Internal Reconstruction. V: *Proceedings of the Ninth International Congress of Linguistics*. Ed. H. G. Lund. The Hague – London – Paris 1964. Str. 9–36.
- Winfred P. LEHMANN, 1996: *Theoretical Bases of Indo-European Linguistics*. London – New York.
- LIV, 2001: *Lexikon der indogermanischen Verben*². Helmut Rix et al. Wiesbaden.
- Aleksandar LOMA, 2004: Ljubica Stankovska, Makedonska ojkonomija ... – *Onomatološki prilozi* 42, 481–490. (Recenzija)
- Ranko MATASOVIĆ, 2007: *Etimološki rječnik hrvatskoga jezika* (Ponazoritvena gesla nastajajočega slovarja so bila na začetku leta 2007 dostopna na internetni strani zagrebškega Instituta za hrvatski jezik i jezikoslovje.).

- Manfred MAYRHOFER, 1986–2001: *Etymologisches Wörterbuch des Altindoarischen I–III*. Heidelberg.
- K. MÜHLENBACH, Janis ENDZELIN, 1923–1932: *Lettisch-deutsches Wörterbuch I–IV*. Riga.
- OLA, 2000: *Obščeslavjanskij lingvističeskij atlas. Serija leksiko-slovoobrazovatel'naja*. Vypusk 3. Rastitel'nyj mir. Minsk.
- Fran RAMOVŠ, 1997: *Zbrano delo*. Druga knjiga. Ljubljana.
- Marko RAZPET, 2007: *Kako se reče po cerkljansko*. Cerklno.
- RSNJ: *Rečnik srpskohrvatskog književnog i narodnog jezika II*. Beograd 1962.
- RSGV: *Rečnik srpskih govora Vojvodine*. Sveska 1. Redaktor D. Petrović. Novi Sad 2000.
- Ferdinand DE SAUSSURE, 1997: *Predavanja iz splošnega jezikoslovja*. Prevod B. Turk. Ljubljana.
- SKI: *Leksikon slovenskih krajevnih imen*. Ljubljana 1985.
- Petar SKOK, 1971–1974: *Etimologijski rječnik hrvatskoga ili srpskoga jezika I–IV*. Uredili akademici M. Deanović i L. Jonke. Suradivao u predradnjama i priredio za tisak V. Putanec. Zagreb.
- SP: *Słownik prasłowiański I–*. Wrocław – Warszawa – Kraków 1974–.
- Izmail Ivanovič SREZNEJEVSKIJ, 1893–1903: *Materialy dlja slovarja drevnerusskogo jazyka I–III*. Sanktpeterburg.
- SSKJ: *Slovar slovenskega knjižnega jezika I–V*. 1970–1991. Ljubljana: SAZU.
- Ljubica STANKOVSKA, 2002: *Sufiksiti -jb, -bjb, -b vo makedonskata toponimija*. Prilep.
- Bogoslav ŠULEK, 1879: *Jugoslavenski imenik bilja*. Zagreb.
- Henrik TUMA, 1924: *Vocabolario botanico latino-sloveno. Studi Goriziani II*, 159–194.
- Max VASMER, 1986–1987: *Ėtimologičeskij slovar' russkogo jazyka I–IV*. Perevod s nemckogo i dopolnenija člana-korrespondenta AN SSSR O. N. Trubačeva. Izdanie vtoroe, stereotipnoe. Moskva.
- Vojmir VINJA, 1993: *Etimologija danas. V: Etimologija. Referati sa Znanstvenog skupa o etimologiji održanog 4. i 5. lipnja 1987. u Zagrebu*. Zagreb. Str. 9–18.
- Alois WALDE, J. B. HOFMANN, 1938: *Lateinisches etymologisches Wörterbuch von A. Walde*. 3., neubearbeitete Auflage von J. B. Hofmann. Erster Band A–L. Heidelberg.

SUMMARY

Internal and External Reconstruction in Slavic Etymology

In order to make qualitative progress in Slavic etymology, it is important to gather data and arguments by using two methods concurrently, namely, internal and external reconstructions. Each of them has its own area of application with regard to the language system, which is the subject of etymological research (e.g., Slovene → Proto-Slovene → Proto-Slavic ...). Both of them are always applied after the use of the comparative method, however, the area of application of the internal reconstruction is with regard to the area of application of the external reconstruction always a closed system with a limited number of linguistic information. Internal reconstruction is a method of restoration and interpretation of the system by comparing and reconstructing the data inside it. External reconstruction is, however, a method of restoration and interpretation of the same system by comparing and reconstructing data gathered from comparison of vertically related languages (e.g., Slovene versus Lithuanian). The external data are essential for the evaluation of interpretation achieved by using the internal reconstruction (e.g., Proto-Slav. *rьdrь (Gk. ἐρυθρός) ← *rьdrь (Russ. dial. *rědryj*)). Without constant application of external reconstruction, i.e., without constant addition of data and arguments from other non-Slavic Indo-European languages, Slavic etymology would have much more limited possibilities of interpretation.